

ROMAIN PUÉRTOLAS

HET
KLEINE
MEISJE
DAT EEN
WOLK HAD
INGESLIKT

ISBN 978-90-225-7409-6
ISBN 978-94-023-0406-0 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *La petite fille qui avait avalé un nuage grand
comme la tour Eiffel*

Oorspronkelijke uitgever: Le Dilettante

Vertaling: Gertrud Maes

Omslagontwerp: Moker Ontwerp

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 Romain Puértolas

© 2015 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Patricia, mijn enige houvast in het heelal.

*Dit verhaal is volkomen waar, want ik heb
het van begin tot eind verzonnen.*

Boris Vian

Een hart heeft iets van een grote envelop.

Providence Dupois

EERSTE DEEL

**EEN POSTBODE EN HAAR GEHEEL
EIGEN OPVATTING OVER
MAYONAISE EN HET LEVEN**

Het eerste woord dat de oude kapper sprak toen ik zijn zaak binnenkwam, was een kort, bars bevel, een nazi-officier waardig. Of een oude kapper.

‘Zit!’

Gedwee gehoorzaamde ik, voordat hij me met zijn schaar een handje zou helpen.

Hij begon om me heen te dansen, zonder ook maar te wachten tot ik kenbaar maakte met welk kapsel ik zijn zaak wilde verlaten, of met welk kapsel ik zijn zaak juist niet wilde verlaten.

Had hij eigenlijk al eerder te maken gehad met het weerbarstige afrokapsel van een kleurling? Hij ging het meemaken.

‘Zal ik u eens een sterk verhaal vertellen?’ vroeg ik om het ijs te breken en een gemoedelijke sfeer tussen ons te scheppen.

‘Vertel als u wilt, als u uw hoofd maar stilhoudt. Straks knip ik een oor af.’

Ik beschouwde dit ‘vertel als u wilt’ als een grote stap,

een uitnodiging tot een dialoog, tot sociale vrede en harmonie tussen mensenbroeders, en tegelijkertijd probeerde ik op grond van diezelfde broederlijke harmonie het dreigement van de amputatie van mijn gehoororgaan zo snel mogelijk te vergeten.

‘Nou kijk, het zit zo, op een dag meldde mijn postbode, een vrouw, een leuke vrouw trouwens, zich bij de verkeerstoren waar ik werk en zei: “Meneer Dinges (zo heet ik), u moet me toestemming geven om op te stijgen. Ik weet dat mijn verzoek ongewoon lijkt, maar het is niet anders. Stelt u zich niet te veel vragen. Daar ben ik mee opgehouden sinds het allemaal is begonnen. Geef me alleen toestemming om op te stijgen van uw vliegveld, alstublieft.” Op zich vond ik haar verzoek niet eens zo ongewoon. Ik kreeg soms bezoek van particulieren die waren geruïneerd door de vliegscholen in de buurt en die voor eigen rekening vliegers wilden inkopen. Ik was wel verbaasd dat ze me nooit eerder over haar passie voor de luchtvaart had verteld. Oké, we hadden nooit veel gelegenheid gehad voor een praatje, eigenlijk ook niet om elkaar tegen te komen (ik werk afwisselend overdag en ’s nachts), maar toch. Gewoonlijk beperkte ze zich tot het bezorgen van de post bij mij thuis, in haar oude gele Renault 4. Ze was me nooit op mijn werk komen opzoeken. Jammer, want dat meisje was een stuk. “Normaal gesproken zou ik u met zo’n vraag naar de vluchtplanning hebben gestuurd, juffrouw. Het probleem is dat het luchtverkeer vandaag op zijn kop staat

door die verdomde aswolk en we kunnen geen privévluchten in behandeling nemen. Het spijt me.” Toen ik haar verslagen gezicht zag (ze had een heel knap verslagen gezicht en daardoor raakte mijn hart van slag) deed ik alsof ik me voor haar geval interesseerde: “Wat vliegt u? Cessna? Piper?” Ze aarzelde duidelijk. Je kon goed zien dat ze in verlegenheid was gebracht en mijn vraag haar ongemakkelijk maakte. “Dat is precies wat mijn verzoek zo vreemd maakt. Ik vlieg geen vliegtuig. Ik vlieg helemaal alleen.” “Ja, dat had ik begrepen, u vliegt zonder instructeur.” “Nee, nee, helemaal alleen, ik bedoel, zonder machine, gewoon zo.” Ze hief haar armen boven haar hoofd en draaide om haar as zoals een balletdanseres doet. Heb ik u trouwens al verteld dat ze in zwemkleding was?

‘Dat kleine detail hebt u overgeslagen,’ antwoordde de kapper, nu ingespannen in gevecht met mijn afro. ‘Ik dacht al dat luchtverkeersleiders een mooi leven hadden, maar dit is het toppunt!’

Die vent had gelijk. Luchtverkeersleider op Orly, dan had je weinig te klagen. Ook al weerhield ons dat er niet van om het soms toch te doen en onaangekondigd een stakinkje te beginnen. Gewoon, zodat de mensen ons tijdens de feestdagen niet zouden vergeten.

‘Goed, ze droeg een bloemetjesbikini,’ ging ik verder. ‘Een heel mooie vrouw. “Ik wil uw verkeer niet ontregelen, meneer de verkeersleider, ik wil alleen maar dat u me beschouwt als een extra vliegtuig. Ik vlieg niet hoog

genoeg om door de aswolk getroffen te worden. Als er luchthavenbelasting betaald moet worden, is dat geen probleem. Hier.” Ze stak me een vijftigeurobiljet toe, dat ze ik weet niet waar vandaan had gehaald. In elk geval niet uit haar grote, leren postbodetas, want die had ze niet bij zich. Ik was perplex. Ik begreep niets van haar verhaal, maar ze zag er zeer vastberaden uit. Was ze bezig me te vertellen dat ze echt kon vliegen? Zoals Superman of Mary Poppins? Heel even dacht ik dat mijn brievenbesteller, of liever bestelster, de kluts was kwijtgeraakt.’

‘Als ik het kort samenvat: op een dag komt uw brievenbesteller, die een brievenbestelster is, in zwemkostuum uw verkeerstoren binnenvallen, terwijl het dichtstbijzijnde strand honderden kilometers verderop ligt, en vraagt met fladderende armen als een kip uw toestemming om te mogen opstijgen.’

‘Ja, dat is aardig goed samengevat.’

‘En dan te bedenken dat de mijne alleen maar rekeningen bezorgt,’ verzuchtte de man terwijl hij de kam aan zijn schort afveegde voor hij hem weer in mijn kurkentrekkerdos stak. In zijn andere hand klikte de schaar onophoudelijk als de nagels van een hond op een parketvloer, of die van een hamster in een looprad.

Zijn hele houding straalde uit dat hij geen woord geloofde van wat ik aan het vertellen was. Dat kon je hem niet kwalijk nemen.

‘En, wat hebt u toen gedaan?’ vroeg hij, vermoedelijk om te zien hoever mijn absurde fantasie reikte.

‘Wat zou u in mijn plaats hebben gedaan?’

‘Ik weet het niet, ik werk niet in de vliegerij. En ik ben niet gewend om mooie, halfnaakte vrouwen mijn kapsalon binnen te zien stappen.’

‘Ik was van mijn stuk gebracht,’ vervolgde ik, zonder acht te slaan op de grapjes van die ouwe brombeer.

‘Ik dacht dat niets een verkeersleider van zijn stuk kon brengen,’ spotte hij. ‘Worden jullie daar niet voor betaald?’

‘Dat beeld is een beetje overtrokken. We zijn toch geen machines! Afijn, ze keek me met haar porseleinen poppenogen aan en zei: “Ik heet Providence, Providence Dupois.” Ze wachtte tot haar woorden een beetje op me waren ingewerkt. Het leek alsof ze haar laatste kruut had verschoten. Ik denk dat ze haar naam noemde zodat ik haar niet langer als een gewone postbode zou beschouwen. Ik was zo verbijsterd dat ik een paar tellen dacht dat ze... nou, u weet wel, een meisje was met wie ik een avontuurtje had gehad en dat ik haar niet had herkend. In mijn jonge jaren had ik zo mijn succesjes. Maar er was geen twijfel mogelijk, zelfs zonder haar pet en haar ouderwetse, donkerblauwe hesje was dit superstuk echt mijn postbode.’

Al een paar seconden geleden had de kapper zijn kam en zijn schaar uit mijn kroeshaar getrokken en hield ze in de lucht.

‘Zei u echt Providence Dupois? Dé Providence Dupois?’ riep hij uit, en hij legde zijn gereedschap op het

glazen blad voor me, alsof hij ineens werd overvallen door een zware vermoedheid. Het was de eerste keer dat hij enige blijk van belangstelling toonde sinds we dit gesprek waren begonnen, of liever, sinds ik deze monoloog was begonnen.

‘U bedoelt de vrouw over wie alle kranten het hadden? Die vloog?’

‘In eigen persoon,’ antwoordde ik, verbaasd dat hij haar kende. Maar voor mij was ze op dat moment natuurlijk alleen maar mijn postbode. De seksbom in de gele Renault 4.

De middenstander plofte neer in de lege stoel naast me. Je zou denken dat er net een ruimtestation op zijn schouders was geland.

‘Die dag roept bij mij nogal heftige herinneringen op,’ zei hij, starend naar een plek ergens tussen de witte en zwarte vloertegels van zijn kapsalon. ‘Ik heb mijn broer verloren bij een vliegtuigongeluk. Precies op de dag dat deze beroemde Providence Dupois in het nieuws kwam vanwege die verbazingwekkende gebeurtenis. Paul, mijn oudere broer, ging een paar daagjes op vakantie naar de zon. Een korte vakantie, hij had nooit gedacht dat die zo lang zou duren. Een eindeloze vakantie... Honderdtweënzestig passagiers. Geen enkele overlevende. Ik dacht dat God net als iedereen het vliegtuig nam. Hij was die dag zeker te laat bij de incheckbalie.’

De man keek weer op. In zijn ogen keerde een sprankje hoop terug.

‘Nou ja, laten we het over iets vrolijkers hebben. Zeg eens, vloog ze echt? Ik bedoel, hebt u haar echt zien vliegen, die Providence Dupois? Ik heb het in de krant gelezen, maar ze zeggen zulke idiote dingen. Ik wil liever de waarheid weten, niets dan de waarheid.’

‘De media waren er niet bij. Ze hebben de gebeurtenis pas daarna gekaapt en opgeklopt, ze verspreidden de gekste geruchten. Ik heb zelfs ergens gelezen dat Providence in haar gele Renault tot aan Marokko was gevlogen en dat ze een wolk had doorboord! Wat inderdaad niet ver bezijden de waarheid is, maar het klopt niet helemaal. Ik zal u de waarheid vertellen over wat er die dag op Orly is gebeurd. En, geloof me, dat is alleen maar het topje van de ijsberg. Hoe mijn postbode daar terecht is gekomen en wat zich daarna afspeelde, is misschien nog indrukwekkender en zette heel wat zaken op losse schroeven in mijn Cartesiaanse breintje. Wilt u het horen?’

De kapper gebaarde met zijn hand door de lege salon.

‘Zoals u ziet is het druk,’ zei hij spottend, ‘maar goed, ik kan mezelf wel een korte pauze gunnen. Toe maar, het is weer eens wat anders dan die eeuwige verhalen over trouwerijen en doopfeesten, waar mijn klanten me op trakteren als ze hier hun permanentje opnieuw komen laten zetten,’ voegde de oude man er gemaakt onverschillig aan toe, maar hij kon niet wachten om het fijne van de zaak te weten.

En ik popelde om alles te vertellen...

De dag waarop Providence leerde lopen, wist ze meteen dat ze het daar niet bij zou laten. Dat ze hogere ambities had en dat deze prestatie, want dat was het zeker, het begin was van een lange reeks. Rennen, springen, zwemmen. In het menselijk lichaam, die ongelofelijke machine, scholen verbazingwekkende fysieke capaciteiten, die haar in staat stelden om in het leven vooruit te komen, zowel letterlijk als figuurlijk.

Met haar zeven maanden en achtenzestigenhalve centimeter brandde ze al van een grenzeloos verlangen om de wereld met haar eigen ogen (of eerder haar eigen voeten) te ontdekken. Haar ouders, alle twee arts in een van de meest gerenommeerde kinderziekenhuizen van Frankrijk, waren stomverbaasd. In hun lange medische carrière waren ze nog nooit een dergelijk geval tegengekomen. En nu was daar hun eigen kind dat, met alle energie van een paar maanden oude baby die een blokkentoren omgooit, al hun mooie theorieën over leren lopen overhoop kwam halen. Hoe kon hun enige doch-

ter al op zo'n jonge leeftijd haar eerste stapjes doen? Hoe konden haar beentjes dit glimlachende boeddhalijfje vol vetrolletjes nu al dragen? Was er enig verband met de zes tenen aan haar rechtersvoet? Zo veel vragen waar Nadia en Jean-Claude geen antwoord op hadden, niet op dat ogenblik en later ook niet. Het was iets wat ze niet begrepen en uiteindelijk hadden geaccepteerd. Haar moeder had haar onmiddellijk doorgelicht. Haar vader had zelfs een scan van haar hersens gemaakt. Maar er was niets aan de hand geweest. Alles leek normaal. Het was gewoon zo, meer niet. Hun kleine Providence had met zeven maanden gelopen. Punt. Providence was een meisje met haast.

Toch was alles wat ze in deze vreemde periode konden voelen niets vergeleken bij het gevoel dat hen ongetwijfeld als een tsunami overviel, die zomerdag, vijfendertig jaar later, toen hun dochter het zich in het hoofd zette om te leren vliegen.

POSITIE: LUCHTHAVEN ORLY (FRANKRIJK)

Hartafstandsmeter^{®*}: 2105 km

U zult het dus al hebben begrepen, op het moment dat dit onwaarschijnlijke avontuur begon, was Providence vijfendertig jaar en zeven maanden. Ze was een doodgevone vrouw, hoewel er aan haar rechtervoet zes tenen prijkten en ze een ongewone naam had voor iemand die niet uit de Verenigde Staten kwam, maar die in een doodgevone gehucht ten zuiden van Parijs woonde en een doodgevone beroep uitoefende.

Ze was *facteur*, postbode.

Hoewel de Franse taalunie naast *facteur* al jarenlang het woord *factrice* toestond, noemde Providence zich liever *facteur*. Ze was eraan gewend dat er opmerkingen over werden gemaakt. Zij vond de feminisering best en ze was blij dat sommige vrouwen in die vier letters de verwezenlijking zagen van een levenslange strijd voor de

* Gepatenteerde uitvinding van professor Alain Jouffre (CNRS) waarmee de afstand berekend kan worden tussen twee harten die van elkaar houden. In dit geval tussen dat van Providence en Zahera. Foutmarge van 3,56 meter. (Noot van de schrijver, alle noten zijn van de schrijver.)

feministische zaak, maar het was gewoon niet haar ding. Omdat er al vijfhonderd jaar facteurs waren en het woord factrice nog maar dertig jaar bestond. En ook nu klonk dat mensen nog vreemd in de oren (ze verstonden soms actrice of zelfs fakir!) Door gewoon facteur te zeggen bespaarde ze zich lange verklaringen, het scheelde woorden en tijd, en dat was niet onbelangrijk voor een gehaaste vrouw die al met zeven maanden had leren lopen.

Daarom vulde ze die ochtend, staand aan de balie bij de grenspolitie van de luchthaven Orly, heel vanzelfsprekend ‘facteur’ in bij het vakje ‘beroep’ op het inlichtingenformuliertje voor haar verblijf in Marrakesh.

Dat antwoord leek niet naar de zin te zijn van de onverstoorbare, vrouwelijke beambte die het formulier bestudeerde. Dat was onmiddellijk zichtbaar op haar met goedkope make-up volgesmeerde gezicht. Ze was het soort vrouw dat geen gelegenheid voorbij liet gaan om haar vrouw-zijn te benadrukken, vooral tegenover andere vrouwen die dat misschien vergaten. De agente, met een snor als van een gendarme, was klaarblijkelijk vergeten die ochtend haar filtrum te scheren, en haar vrouw-zijn had een flinke deuk opgelopen.

‘U hebt “facteur” ingevuld.’

‘Ja, dat ben ik.’

‘Tegenwoordig mag “factrice” ook.’

‘Dat is mooi.’

‘Ik zeg het maar even, want het is verdacht om als

vrouw facteur in te vullen. Als je uw formulier leest, verwacht je een man te zien, maar wie naar u kijkt ziet een vrouw. Dat is verwarrend, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik zeg het voor u. Ik laat u aan boord gaan, maar ik zou niet willen dat u wordt tegengehouden bij de inreiscontrole in Marokko omdat u facteur heeft ingevuld in plaats van factrice. Dat zou stom zijn. Ze zijn daar nogal apart, moet u weten. Seksegelijkheid is niet zo hun ding. Hun ding is eerder gegraveerde asbakken en leren poefs.’

Een vrouw met lange, zwarte haren op haar bovenlip, alsof dat niet verwarrend is, dacht Providence. Ongelukkig. Die harige kip durfde haar de les te lezen! Was een snor weer verplicht bij de politie, zoals in de jaren dertig? Of had de agente alleen maar de mode willen volgen die was gelanceerd door de beroemde winnares van het Eurovisie Songfestival 2014?

‘Ja, dat zou stom zijn,’ herhaalde ze alleen maar terwijl ze het formuliertje teruggriste en met een pen het twistpunt corrigeerde.

Het was beter om niet te veel opschudding te veroorzaken. Toen de fout was hersteld, overhandigde ze het formuliertje weer aan de Conchita Wurst in uniform.

‘Zo is het beter. U zult door de controle gaan zoals een brief bij de post,’ grapte de politieagente. ‘Maar eigenlijk zie ik niet waar we over neuzelen, want ik weet niet eens of u daar wel zult aankomen.’

‘U bedoelt?’